

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/61/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520202307
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:3520202307.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

– 1 –

41Cob/61/2023-749

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členiek senátu Mgr. Radoslavy Strhárskej a JUDr. Zuzany Konárikovej v právnej veci žalobcu BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Bratislava- mestská časť Staré Mesto, Mostová 2, IČO: 44414315, zastúpeného Mgr. Tomášom Čentéšom, PhD., advokátom so sídlom v Bratislave - mestská časť Nové Mesto, Stará Vajnorská 2672/90, IČO: 42124182 proti žalovanému: Obec Čachtice, Malinovského 769, IČO: 00311464, zastúpenému RS legal s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Nové Mesto, Frankovská 18, IČO: 36864358, o zaplatenie 168.294,94 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 9Cb/33/2020-648 zo dňa 22. augusta 2022 takto

rozhodol:

– 2 –

41Cob/61/2023-749

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

I. Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 9Cb/33/2020-648 zo dňa 22. augusta 2022 potvrdzuje.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom prvou výrokovou vetou zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 168.294,94 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 05.04.2020 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov vo výške 40,--Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhou výrokovou vetou žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že dňa 21.06.2018 uzatvoril žalovaný ako prijímateľ s Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky v zastúpení Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou, ako poskytovateľom Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku číslo A./XXXX-XX/B.. Predmetom zmluvy bola realizácia projektu s názvom „Zníženie energetickej náročnosti budovy Kultúrneho domu v obci Čachtice“, v celkovej hodnote oprávnených výdavkov 410.005,19 Eur, z čoho sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť žalovanému nenávratný finančný príspevok vo výške 389.504,93 Eur. Následne boli k zmluve uzatvorené Dodatky č. 1 – 4.

3. Súd ďalej skonštatoval, že medzi stranami nebolo ďalej sporné, že dňa 04.06.2019 bola medzi Construction, s.r.o. a žalovaným uzavretá Zmluva o dielo č. 2019/06/01, na základe ktorej sa Construction, s.r.o. ako zhotoviteľ zaviazal pre žalovaného zhotoviť dielo „Zníženie energetickej náročnosti budovy Kultúrneho domu v obci Čachtice“ a žalovaný sa zaviazal za dielo zaplatiť dohodnutú cenu a dielo prevziať. K zmluve došlo k uzatvoreniu troch dodatkov, čo nebolo sporné.

4. Spornou nebola podľa názoru súdu ani skutočnosť, že Construction s.r.o. ako klient uzatvorila dňa 14.11.2019 so žalobcom ako faktorom Faktoringovú zmluvu č. F/2019/10/18, predmetom ktorej bola dohoda o prefinancovaní služieb a tovaru poskytnutých a dodaných zhotoviteľom žalovanému v rámci realizácie stavebných prác a dodávok materiálov na stavbe „Zníženie energetickej náročnosti budovy Kultúrneho domu v obci Čachtice“ na základe uzatvorenej Zmluvy o dielo č. 2019/06/01. Výška celkového limitu financovania zhotoviteľa (klienta) bola dohodnutá v maximálnej výške 357.845,88 EUR. Podľa čl. 2.4 tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že financovanie pohľadávok podľa tejto zmluvy bude prebiehať formou postúpenia pohľadávok, kedy Construction s.r.o. postúpi žalobcovi pohľadávky vrátane práv akcesorických. Žalobca mal podľa tejto zmluvy postúpené pohľadávky nadobudnúť okamihom predloženia súvisiacej faktúry vystavenej Construction s.r.o. žalovanému, pričom faktúra musí obsahovať písomné potvrdenie o prijatí faktúry žalovaným. Podľa tejto zmluvy bola Construction s.r.o. povinná oznámiť žalovanému formou doporučenej zásielky s doručenkou do vlastných rúk alebo osobným doručením s potvrdením o osobnom prevzatí zo strany dlžníka alebo ním splnomocnenej osoby oprávnenej konať v mene žalovaného postúpenie pohľadávky podľa tejto zmluvy do 3 kalendárnych dní odo dňa jej postúpenia. Znenie oznámenia je uvedené v Prílohe č. 1 k tejto zmluve (čl. 3.1).

5. Rovnako nebolo spornou skutočnosťou, že zhotoviteľ Construction s.r.o. vystavil žalovanému na základe uzatvorenej Zmluvy o dielo faktúru č. VF201911005 na sumu 168.294,94 Eur s DPH, a to dňa 06.11.2019. Podľa faktúry bola táto suma splatná 05.01.2020. Žalovaný túto sumu uhradil Construction s.r.o.

6. Listom zo dňa 21.11.2019 zaslala Construction s.r.o. žalovanému Oznámenie o postúpení pohľadávok zo dňa 06.11.2019, kde žalovanému oznamuje, že Construction s.r.o. postúpil na žalobcu pohľadávku v celkovej nominálnej hodnote 357.845,88 Eur vzniknutej na základe Zmluvy o dielo č. 2019/06/01 zo dňa 04.06.2019 a na základe ktorej Construction s.r.o. vystavila žalovanému dňa 06.11.2019 faktúru č. VF201911005 v celkovej výške 168.294,94 Eur splatnú 05.01.2020.

7. Listom zo dňa 03.12.2019 potvrdil žalobca spoločnosti Construction s.r.o., že na základe Faktoringovej zmluvy prijal na prefinancovanie faktúru č. 201911005 na sumu 168.294,94 Eur. Úhrada mala byť

zrealizovaná do 10 pracovných dní odo dňa akceptácie faktúry a dokumentácie. Dňa 05.12.2019 uhradil žalobca pôvodnému veriteľovi sumu 159.706,64 Eur.

8. Listom zo dňa 25.05.2020 vyzval žalobca žalovaného na úhradu splatnej pohľadávky vo výške 168.294,94 Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradou nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky.

9. Listom zo dňa 02.07.2020 žalovaný zaslal žalobcovi list s názvom Potvrdenie - pohľadávka BFF Central Europe s.r.o., v ktorom uvádza, že uznáva existenciu pohľadávky žalobcu voči žalovanému vo výške 168.294,94 Eur z titulu faktúry VF201911005. V liste žalovaný uviedol, že sa jednalo o úhradu peňazí, ktoré žalovaný získal z fondov EU, pričom tieto prostriedky boli vyplatené dodávateľovi, a to ľudským omylom, kedy prišlo k úhrade pohľadávky na účet pôvodného veriteľa a nie na účet žalobcu ako postupníka.

10. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, ako vyplýva z vykonaného dokazovania spornou skutočnosťou je, či záväzok žalovaného, ktorý žalobca vymáha, zanikol, teda, či bol žalovaný oprávnený plniť záväzok priamo pôvodnému veriteľovi napriek tomu, že mu bolo oznámené postúpenie pohľadávky pôvodným veriteľom pred jej úhradou pôvodnému veriteľovi. V tomto smere poukázal žalobca na judikatúru (napríklad Uznesenie NS SR sp. zn. 40Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003, R 119/2003, či Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 409/2013-49), z ktorej vyplýva, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Naopak, žalovaný poukázal napríklad na Rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 5Cb/21/2020-307 zo dňa 01.06.2021 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.02.2022 č.k. 8Cbb/76/2021-465, z ktorých vyplýva, že je možné zo strany veriteľa postúpenie pohľadávky dlžníkovi oznámiť až po postúpení pohľadávky a nie pred jej postúpením, teda je vylúčené, aby oznámenie existencie určitej skutočnosti predchádzalo vzniku takejto skutočnosti, teda oznámiť možno len už existujúcu skutočnosť. Preto ak žalobca v konaní nepreukázal, že do plnenia, ktoré uskutočnil dlžník postupcovi, teda pôvodnému vlastníkovi pohľadávky, bolo predmetné postúpenie pohľadávky podľa zákona riadne postupcom oznámené žalovanému, mohol dlžník plniť aj pôvodnému veriteľovi (pozn. ide o obdobné konanie ako v prejednávanej veci).

11. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čase uzatvorenia Faktoringovej zmluvy existovala pohľadávka Construction s.r.o. voči žalovanému (vystavená faktúra na sumu 168.294,98 Eur, ktoré splatnosť bola dohodnutá na 05.01.2020). Rovnako je zrejmé, že postupca, teda pôvodný veriteľ, oznámil žalovanému, teda dlžníkovi, postúpenie pohľadávky listom datovaným 21.11.2019, ktorého prílohu tvorilo práve Oznámenie o postúpení pohľadávky datované dňom 06.11.2019. V tomto oznámení je podľa názoru súdu jednoznačne špecifikované, ktorá pohľadávka mala byť žalobcovi postúpená, i keď čiastočne máta je uvedenie, že pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu pohľadávku v celkovej nominálnej hodnote 357.845,88 Eur, keďže toto bol iba maximálny limit, ktorý by bol žalobca pôvodnému veriteľovi plnil. Následne sa však v Oznámení presne uvádza špecifikácia konkrétnej pohľadávky, a to faktúra č. VF201911005 v celkovej výške 168.294,98 Eur splatná 05.01.2020. Žalovaný nepochybne vedel, aká pohľadávka mala byť predmetom postúpenia, čo vyplýva aj z ďalších úkonov žalovaného (napríklad uznanie záväzku, mimosúdne jednanie a podobne). Súd uviedol, že zákon v zásade ani nevyžaduje, aby bolo oznámenie o postúpení pohľadávky urobené písomne, notifikácia mohla byť zrealizovaná aj ústne, aj keď z hľadiska bezpečnosti je v praxi preferovaná písomná podoba. Nepochybne je, že v čase, keď túto skutočnosť pôvodný veriteľ žalovanému oznamoval (22.11.2019) nebol ešte žalobca veriteľom pohľadávky, keďže podľa Faktoringovej zmluvy č. F/2019/10/18 nadobudol žalobca postúpenú pohľadávku až okamihom predloženia súvisiacej faktúry vystavenej pôvodným veriteľom dlžníkovi, ktorá musela obsahovať písomné potvrdenie o prijatí faktúry žalovaným ako dlžníkom, t.j. dňom 28.11.2019. V tento deň pôvodný veriteľ doručil žalobcovi predmetnú faktúru s podpisom žalovaného o prijatí faktúry, čo medzi stranami nebolo sporné.

12. Podľa súdu spornou skutočnosťou tak zostalo, či, vychádzajúc i z doterajších rozhodnutí súdov, bol žalovaný oprávnený v čase plnenia plniť iba žalobcovi alebo mohol plniť i pôvodnému veriteľovi.

13. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na ust. § 526 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Poukázal na to, že v danom prípade oznamoval postúpenie pohľadávky pôvodný veriteľ, teda žalovaný nemohol mať žiadne pochybnosti o tom, komu má plniť a nemohol ani od pôvodného veriteľa požadovať preukázanie toho, či skutočne k postúpeniu došlo. Postúpenie bolo jednostranným právnym úkonom, ktorého hmotnoprávne účinky nastali okamihom doručenia dlžníkovi – žalovanému. Súd poukázal na to, že žalovanému bolo jednoznačne oznámené, aká pohľadávka je predmetom cesie a tiež osoba, ktorej má plniť. Až do okamihu oznámenia o postúpení má plniť dlžník iba postupcovi, iba následne potom, čo pôvodný veriteľ oznámil žalovanému, že došlo k postúpeniu a má plniť novému veriteľovi (pohľadávka v danom čase už existovala, keďže faktúra bola vystavená dňom 06.11.2019, kedy je oznámenie aj datované) sa už žalovaný nemohol svojho dlhu zbaviť plnením postupcovi a podľa názoru súdu bol osobitne chránený, nakoľko mu postúpenie notifikoval postupca. Ak by teda na základe takého oznámenia plnil žalobcovi, nemohol by za žiadnych okolností zodpovedať z prípadnú škodu. Súd ďalej uviedol, že v konaní proti dlžníkovi vychádza z právnych účinkov notifikačného úkonu postupcu a platnosť zmluvy o postúpení či jej existenciu neskúma ani ako prejudiciálnu otázku a žalovaný sa preto za takýchto okolností nemôže dovolať ani prípadnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky či jej neexistencie (s výnimkou § 525 Občianskeho zákonníka, o ktorú situáciu v danom prípade nešlo). Súd sa nestotožnil ani s názorom žalovaného, že ak dlžník vedel, že zmluva o postúpení neexistovala, prípadne bola neplatná, či možno ustanovenie § 526 Občianskeho zákonníka vykladať tak, že sa svojho záväzku mohol zbaviť plnením tak pôvodnému ako aj novému veriteľovi. Uviedol, že je pravdou, že k oznámeniu o postúpení pohľadávky došlo v čase (21.11.2019), kedy ešte reálne k postúpeniu pohľadávky na žalobcu nedošlo (k postúpeniu došlo až 28.11.2019), avšak zmluva o postúpení pohľadávky už bola uzatvorená a bol jednoznačne zrejмый okamih, kedy k postúpeniu dôjde. Žalovanému bola notifikácia o postúpení doručená postupcom v čase pred úhradou pohľadávky pôvodnému veriteľovi (05.12.2019), preto žalovaný nebol oprávnený plniť pôvodnému veriteľovi. Podľa názoru súdu nebolo právom dlžníka, teda žalovaného zisťovať, či nejaká zmluva bola uzatvorená a nemohol ani namietat prípadné nedostatky jej platnosti, iba že by došlo k postúpeniu pohľadávky v rozpore so zákonom. Oznámením pôvodného veriteľa bolo žalovanému oznámené, že došlo k zmene veriteľa, pričom bolo nerozhodné, či bolo toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, keďže účastníkom zmluvy o postúpení žalovaný nie je. Plneniu žalobcovi nebránili ani žiadne ustanovenia Zmluvy o postúpení nenávratného finančného príspevku zo dňa 21.06.2018. Ak teda žalovaný plnil napriek oznámeniu o postúpení pohľadávky pôvodnému veriteľovi, jeho záväzok nezanikol. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na pomerne bohatú judikatúru, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 1Obdo/4/2017 zo dňa 30.01.2018, R119/2003, 1Obo/1/2009, 5Cdo/140/2007, Ústavného súdu SR nález II. ÚS 409/2013-49 a tiež napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/2759/2010, sp. zn. 31Cdo/1328/2007.

14. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa nestotožnil so záverom, na ktorý poukazoval žalovaný, že z dôvodu, že oznámenie postúpenia pohľadávky predchádzalo samotnému postúpeniu, mohol žalovaný plniť aj pôvodnému veriteľovi, keď v tejto súvislosti poukazoval na rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5Cb/21/2020-307 zo dňa 01.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.02.2022 č. k. 8Cob/76/2021-465, keďže k zamietnutiu žaloby v danom konaní došlo ťažiskovo z dôvodu, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému a teda neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že bol veriteľom pohľadávky a odvolací súd sa iba okrajovo venoval problematike samotného postúpenia pohľadávky, pričom podľa názoru súdu prvej inštancie krátke vyjadrenie súdov v rámci citovaných rozhodnutí sa neopiera o dostupnú judikatúru a nevysvetľuje tento právny názor s poukazom na doteraz publikované súdne rozhodnutia.

15. Súd ďalej poukázal aj na list žalovaného zo dňa 02.07.2020 adresovaný žalobcovi, v ktorom žalovaný uviedol, že uznáva existenciu pohľadávky žalobcu voči žalovanému vo výške 168.294,94 Eur z titulu faktúry VF201911005 s tým, že žalovaný v predmetnom liste jednoznačne uviedol aký záväzok a vo vzťahu ku ktorému veriteľovi uznáva, z ktorého dôvodu preto možno podľa názoru súdu podporne i na základe tohto úkonu konštatovať, že žalovaný si svojho dlhu voči žalobcovi bol vedomý. Žalovaný nepreukázal, že by jeho záväzok voči žalobcovi zanikol plnením pôvodnému veriteľovi, preto jeho záväzok stále trvá.

16. Žalobca požadoval priznanie úrokov z omeškania od 05.04.2020, teda od doby, keď došlo k výzve žalobcu na zaplatenie. Súd prvej inštancie preto žalobcovi úrok z omeškania priznal od 05.04.2020 v súlade so žalobou a priznal mu úrok z omeškania vo výške 9% ročne. Spolu s istinou a úrokom z omeškania súd priznal žalobcovi aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,--Eur v súlade s § 369c Obchodného zákonníka.

17. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal plnú náhradu trov konania proti žalovanému.

18. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

19. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so základnými právnymi princípmi Občianskeho práva a v rozpore s rozhodnými ustanoveniami zákona, najmä ustanovením § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pri rozhodovaní nezohľadnil zmysel ustanovenia § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého účelom je chrániť žalovaného ako dlžníka a naopak toto ustanovenie aplikoval v neprospech žalovaného ako dlžníka. Má za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, pričom rozhodnutie záviselo od právneho posúdenia skutkového stavu a v podstate sa zúžilo na zodpovedanie jednej podstatnej právnej otázky, ktorá vyplynula z tohto súdneho sporu – či s ohľadom na skutkové okolnosti daného prípadu došlo pred plnením záväzku zo strany žalovaného k zmene v osobe veriteľa v tom smere, že veriteľom pohľadávky sa namiesto postupcu stal postupník – žalobca, v dôsledku čoho bol žalovaný povinný plniť svoj záväzok postupníkovi – žalobcovi a svojho záväzku sa mohol zbaviť riadne len plnením v prospech postupníka - žalobcu alebo, či v čase plnenia záväzku zo strany žalovaného bol oprávnený na prijatie plnenia tak postupník – žalobca, ako aj pôvodný veriteľ – postupca s tým, že plnením postupcovi alebo postupníkovi sa žalovaný riadne zbavil svojho záväzku.

20. Uviedol, že ak by bol právny záver súdu prvej inštancie o tom, že na zmenu v osobe veriteľa stačí, že dlžník obdrží od postupcu oznámenie o postúpení pohľadávky a od toho momentu už nie je dlžník oprávnený plniť svoj záväzok postupcovi, ale výlučne len postupníkovi a len plnením postupníkovi dôjde k riadnemu splneniu záväzku zo strany dlžníka správny, tak v praxi to znamená, že postupca (pôvodný veriteľ) dosiahne zmenu v osobe veriteľa pohľadávky aj bez uzavretia zmluvy o postúpení s postupníkom, to znamená, že aj bez súhlasu a vedomia postupníka jednoducho tak, že oznámi dlžníkovi, že svoju pohľadávku postúpil na nového veriteľa (postupníka), pričom podotkol, že samotné oznámenie o postúpení pohľadávky môže byť neformálne, keďže zákon nepredpisuje písomnú formu notifikačného úkonu a nestanovuje ani jeho náležitosti. Ak by žalovaný akceptoval uvedený právny názor súdu prvej inštancie, v bežnom živote by dochádzalo k mnohým nepredvídateľným a neriešiteľným situáciám na strane dlžníka aj postupníka, ktoré by nepochybne boli v rozpore so zdravým rozumom a hlavne so základnými princípmi právneho štátu. Ak by žalovaný aplikoval závery súdu prvej inštancie, dlžník sa musí riadiť pokynom veriteľa a musí uhradiť pohľadávku postupníkovi v zmysle obdržanej notifikácie, pretože v zmysle uvedeného záveru súdu prvej inštancie sa dlžník plnením v prospech postupcu už svojho záväzku nezbaví. Žalovaný je presvedčený, že právny záver súdu prvého stupňa, že na základe púhej notifikácie postupcu je dlžník povinný plniť záväzok výlučne postupníkovi ako novému veriteľovi je nesprávny, nemá oporu v zákone, ani v príslušnej judikatúre, keďže nie každý notifikačný úkon postupcu spôsobuje účinky predpokladané v ust. § 526 Občianskeho zákonníka, a to zmenu v osobe veriteľa.

21. Zákonodarca v ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka určuje, že veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému a následne v ustanovení § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka hovorí zákonodarca jednoznačne, že postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi s tým, že dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Podľa názoru žalovaného na časovej osi to znamená, že najskôr musí dôjsť k postúpeniu pohľadávky písomnou zmluvou a až následne môže postupca/postupník uskutočniť nadväzujúci jednostranný právny úkon- oznámenie o postúpení pohľadávky. Pokým nedôjde k postúpeniu pohľadávky na základe platnej písomnej zmluvy a dokým postúpenie pohľadávky nebude

relevantne oznámené dlžníkovi, dlžník je oprávnený plniť svoj záväzok postupcovi a týmto sa svojho záväzku riadne zbaviť.

22. Ako vyplýva zo skutkového stavu, žalovaný nikdy nezisťoval existenciu zmluvy o postúpení medzi postupcom a žalobcom ako postupníkom, resp. nedožadoval sa jej predloženia, nespochybňoval jej platnosť a rovnako nespochybnil právny nárok žalobcu ako postupníka na plnenie na základe notifikačného úkonu postupcu Construction, s.r.o. zo dňa 06.11.2019 v tom smere, že ak by sa žalovaný týmto notifikačným úkonom postupcu riadil a bol by na jeho základe dňa 05.12.2019 plnil záväzok žalobcovi, tak by sa riadne zbavil svojho záväzku. Žalovaný nikdy nespochybňoval fakt, že na základe notifikačného úkonu postupcu Construction, s.r.o. zo dňa 06.11.2019 sa mohol dňa 05.12.2019 zbaviť svojho záväzku plnením v prospech žalobcu ako postupníka, a to práve s ohľadom na ust. § 526 Občianskeho zákonníka, ktorého účelom je ochrana dobromyseľného dlžníka. Žalovaný od začiatku tvrdí, že v posudzovanom prípade nemohol notifikačný úkon postupcu Construction s.r.o. zo dňa 06.11.2019 spôsobiť právne účinky predpokladané ustanovením § 526 Občianskeho zákonníka a žalovaný mohol stále plniť svoj záväzok pôvodnému veriteľovi – postupcovi a týmto plnením sa riadne zbaviť svojho záväzku.

23. Za nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie žalovaný považuje aj skutočnosť, že súd pri rozhodovaní zohľadňoval subjektívnu vedomosť žalovaného o okolnostiach postúpenia, o existencii, resp. o neexistencii zmluvy o postúpení a skúmal pohnútky žalovaného, pre ktoré sa rozhodol uhradiť záväzok postupcovi a nie postupníkovi (bod 31 Rozsudku). Súd podľa názoru žalovaného má skúmať len to, čo je dané podľa hmotného práva a subjektívna stránka – vedomosť alebo nevedomosť žalovaného o určitých právnych skutočnostiach je pre tento spor úplne irelevantná.

24. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vidí žalovaný aj v stanovisku súdu k predloženým rozhodnutiam súdov v identickej právnej veci (spor medzi žalobcom a žalovaným), v ktorom oba sudy rozhodli v prospech žalovaného obec Krásna Ves, a to rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5Cb/21/2020-307 zo dňa 01.06.2021 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/76/2021-465 zo dňa 23.02.2022. Uviedol, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou zamietol žalobu z dvoch ťažiskových dôvodov, nie jedného, ako to nesprávne uvádza súd prvej inštancie. Prvým bolo nepreukázanie doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému a druhým absencia právnych účinkov dotknutého oznámenia o postúpení pohľadávky v prípade, že by aj bolo riadne doručené žalovanému, nakoľko ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka logicky predpokladá, že zo strany veriteľa je možné postúpenie pohľadávky dlžníkovi s právnymi účinkami vyjadrenými v § 526 Občianskeho zákonníka oznámiť až po postúpení pohľadávky a nie pred jej postúpením.

25. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vidí žalovaný aj v tom, že súd sa v rozhodnutí nevysporiadal s námietkami žalovaného o absolútnej neplatnosti Oznámenia postupcu Construction s.r.o. o postúpení pohľadávky zo dňa 06.11.2019, resp. len v krátkosti sa venoval obsahu oznámenia vo vzťahu k predmetu postúpenia – postupovanej pohľadávke, ale aj v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie nepresvedčivé a predovšetkým zmätočné. Oznámenie o postúpení pohľadávok zo dňa 06.11.2019 je podľa názoru žalovaného absolútne neplatné, nakoľko je neurčitý predmet postúpenia – nie je jednoznačné, aká pohľadávka je postúpená a akú pohľadávku má dlžník postupníkovi na základe postúpenia zaplatiť, či pohľadávka vo výške 357.845,88 Eur alebo pohľadávka z faktúry VF201911005 v celkovej výške 168.294,94 Eur. Ku dňu 06.11.2019 neexistovala pohľadávka postupcu voči žalovanému vo výške 357.845,88 Eur, ale len pohľadávka postupcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 168.294,94 Eur. Ak by žalovaný akceptoval, že predmetom postúpenia bola pohľadávka vo výške 357.845,88 Eur, oznámenie o postúpení pohľadávky by bolo absolútne neplatné aj z dôvodu, že postupovaná pohľadávka v danom čase neexistovala. Žalovaný trvá na tom, že predmet postúpenia (postupovaná pohľadávka) je v oznámení identifikovaný zmätočne a neurčito a nakoľko je určenie predmetu postúpenia (postupovanej pohľadávky) podstatnou náležitosťou oznámenia o postúpení, táto neurčitosť robí celý právny úkon absolútne neplatným. V tejto súvislosti je preto zarážajúce konštatovanie súdu prvej inštancie, že „žalovaný nepochybne vedel, aká pohľadávka mala byť predmetom postúpenia, čo vyplýva aj z ďalších úkonov žalovaného (napr. uznanie záväzku, mimosúdne jednanie a podobne)“.

26. Okrem uvedenej námietky absolútnej neplatnosti oznámenia z dôvodu neurčitosti predmetu postúpenia žalovaný pred súdom prvej inštancie poukázal aj na ďalšie skutočnosti, pre ktoré považuje

oznámenie za absolútne neplatný právny úkon. Predovšetkým námietka absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka hovorí jednoznačne, že postúpenie pohľadávky je postupca povinný bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. To znamená, že najskôr musí dôjsť k postúpeniu (cesii) až následne vzniká zákonná možnosť a povinnosť postupcu oznámiť dlžníkovi, že došlo k postúpeniu. Akýkoľvek iný výklad odporuje zákonu a zákon obchádza. Takýto zákonu odporujúci a zákon obchádzajúci je výklad žalobcu, podľa ktorého je úplne v poriadku, ak postupca Construction, s.r.o. urobil oznámenie o postúpení pohľadávky ešte predtým, ako k samotnému postúpeniu došlo, citujúc žalobcu „v zmysle oznámenia bol žalovaný paradoxne upovedomený o postúpení pohľadávky dňa 22.11.2019 ešte predtým, než reálne k postúpeniu prišlo (dňa 28.11.2019)“.

27. Žalovaný ďalej uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie aplikoval na sporný prípad uvedené judikáty bez toho, aby zohľadnil skutkové okolnosti a špecifiká tohto sporu. Argumentácia žalovaného nevylučuje a ani nespochybňuje závery súdov v označených judikátoch, v posudzovanom prípade ide o odlišnú situáciu. Vo vzťahu k rozhodnutiu R119/2003 žalovaný uviedol, že v danom prípade išlo o skutkovo iný prípad, ako je posudzovaný prípad, keď v danom súdnom spore zažaloval dlžníka postupník, pričom pohľadávka v čase súdneho sporu nebola uhradená a žalovaný dlžník sa v spore bránil zaplateniu pohľadávky žalobcovi/postupníkovi námietkou jeho aktívnej legitímácie z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu, relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky. Odlišnosť nášho posudzovaného prípadu spočíva v tom, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi nikdy nespochybňoval platnosť zmluvy o postúpení, ani nespochybňoval právny nárok žalobcu domáhať sa zaplatenia postúpenej pohľadávky na základe oznámenia o postúpení zo dňa 06.11.2019, resp. vymáhať plnenie pohľadávky súdnou cestou. Vždy predsa tvrdil, že mohol plniť aj žalobcovi, pričom plnením v prospech žalobcu by sa žalovaný svojho záväzku riadne zbavil (ochrana dobromyseľného dlžníka). V našom prípade však žalovaný plnil svoj záväzok v prospech postupcu, pričom v tomto prípade tvrdí, že v rozhodnom časovom okne od 22.11.2019 do 05.12.2019 bol žalovaný oprávnený splniť svoj záväzok tak postupcovi Construction, s.r.o. ako aj žalobcovi/postupníkovi, pričom plnením hociktorému z nich by sa svojho záväzku riadne zbavil. V tomto súdnom spore ide o vyriešenie inej právnej otázky, a to, či v posudzovanom prípade ide o situáciu kedy dlžník mohol (dňa 05.12.2021) plniť záväzok aj pôvodnému veriteľovi/postupcovi s tým, že plnením postupcovi sa riadne zbavil svojho dlhu. Zákon takúto situáciu pozná, pretože v ust. § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka hovorí zákonodarca jednoznačne, že dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. V súdnom spore riešenom v judikáte R119/2003 je preto riešená odlišná právna situácia, ako je posudzovaný prípad v tomto spore.

28. Žalovaný sa nestotožnil ani s poukazovaním súdu prvej inštancie na prípady českých judikátov, keď podľa jeho názoru aj v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/1328/2007 išlo o iné skutkové okolnosti a zodpovedanie inej právnej otázky – či dlžník, ktorému veriteľ oznámil postúpenie pohľadávky postupníkovi, má k dispozícii námietku, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, resp. či sa súd musí otázkou neplatnosti takejto zmluvy zaoberať.

29. V závere žalovaný uviedol, že odvolanie podáva z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za zásadné považuje žalovaný najmä fakt, že v konaní pred súdom prvej inštancie sa konalo len jedno pojednávanie, a to dňa 29.07.2022, v úvode ktorého súdu prvej inštancie v rámci predbežného posúdenia sporu vyslovil svoj právny názor na vec, ktorý je zaznamenaný aj v zápisnici z tohto pojednávania, a to, že žaloba je z pohľadu súdu na zamietnutie z dôvodu, že v čase oznámenia o postúpení pohľadávky ešte pohľadávka postúpená nebola, teda nepatrila žalobcovi a keďže nedošlo k relevantnému oznámeniu o postúpení, mohol žalovaný plniť aj pôvodnému dlžníkovi. Následne sa celé pojednávanie nieslo v duchu vyjadrenia strán sporu výlučne k tomuto ťažiskovému argumentu. Je zrejmé, že ak by súd prvej inštancie nevyjadril žiadny právny názor v spornej veci alebo ak by súd vyjadril príklon k právnej argumentácii žalobcu, žalovaný by sa na pojednávaní venoval všetkým právnym argumentom vzneseným na obranu žalovaného, vrátane námietok absolútnej neplatnosti oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 06.11.2019, a to najmä z dôvodu neurčitosti obsahu tohto oznámenia a na preukázanie svojich tvrdení by predložil aj príslušnú judikatúru. Počas pojednávania vo veci dňa 29.07.2022 však nevyplývali z prednesov strán sporu žiadne nové skutkové okolnosti, neboli vznesené žiadne nové právne argumenty a súd prvej inštancie bol oboznámený aj s rozhodnutiami

súdov v obdobnej právnej veci, na ktoré súd poukázal a ktoré nespochybnil, že by boli nesprávne alebo že by s prejednávanou vecou nesúviseli, lebo mali odlišný skutkový stav. S ohľadom na uvedené, následné rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci bolo pre žalovaného prekvapivé a nečakané.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zmenil a rozhodol vo veci rozsudkom tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške 100% alebo rozsudok okresného súdu zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. K odvolaniu žalovaného sa písomným podaním zo dňa 17.10.2022 vyjadril žalobca, ktorý k údajne prekvapivému rozsudku súdu prvej inštancie poukázal na zápisnicu z pojednávania z 29.07.2022, keď vo vyjadrení k odvolaniu odcitoval časť predmetnej zápisnice a pre absolútnu korektnosť a pochopenie ako pojednávanie prebiehalo je podľa žalobcu potrebné uviesť, že zákonná sudkyňa najprv v rámci ústneho prednesu na pojednávaní uviedla, že od počiatku mala za to, že žaloba je dôvodná a žalobcovi prizná žalovaný nárok a až po podaní žalovaného, ktorý v lete 2022 doplnil do spisu rozsudky Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu v Trenčíne sa začala zákonná sudkyňa skôr kloniť k názoru, ktorý je uvedený v zápisnici. Z toho je evidentné, že zákonná sudkyňa otvorene viedla v rámci pojednávania akúsi úvahovú polemiku so stranami sporu, čo treba oceniť a nie použiť paradoxne proti nej, ako sa o to snaží žalovaný. V žiadnom prípade sa nedá priebeh pojednávania interpretovať tak, že by zákonná sudkyňa prezentovala jednoznačne právny názor, že žaloba je na zamietnutie, išlo o jej predbežnú a ešte zjavne ani vo svojom vnútri neuzatvorenú úvahu ešte pred prednesmi strán sporu.

32. Na predmetnom pojednávaní právny zástupca žalobcu upozornil súd, že ani Okresný súd Bánovce nad Bebravou a ani Krajský súd v Trenčíne sa nezaoberali judikatúrou a rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, je preto úplne prirodzené, že aj v kontexte a po prednesoch strán sporu na pojednávaní, dospel súd prvej inštancie k právnemu posúdeniu, ktoré je uvedené v napadnutom rozsudku. Samotná zákonná sudkyňa na záver súdneho pojednávania ocenila právnu argumentáciu oboch právnych zástupcov strán sporu s tým, že si ešte celé právne posúdenie veci premyslí. Čiže nie je pravdou, že by na pojednávaní bol prezentovaný jeden jediný právny názor zákonnej sudkyne a že by strany sporu odchádzali domov s tým, že žalovaný spor vyhrá a súd žalobu zamietne. Celé pojednávanie sa aj zo strany zákonnej sudkyne viedlo v rovine polemiky okolo ustálenia právneho posúdenia danej veci. Táto skutočnosť je žalovanému známa. Poukázal na to, že predbežné právne posúdenie predsa nie je rozhodnutím vo veci samej, ani neznamená, že ak súd v nejakom okamihu konania vyjadrí nejaký predbežný názor o tom, že sa mu „čosi predbežne javí skôr tak ako onak“, že tento názor sa pretaví do rozhodnutia vo veci samej. Naopak, ani jedna zo strán sporu nemala už žiadne návrhy na dokazovanie, v konaní bolo ustálené, čo je medzi stranami sporné a čo nesporné a že jediné, čo ostáva vyriešiť, je práve právne posúdenie veci. To, ako súd napokon právne vec posúdil, nemalo ako reálne zasiahnuť do procesných práv strán sporu, keďže tieto už počas konania predniesli a predložili do súdneho spisu všetko, čo objektívne predložiť mohli a tiež predniesli všetku právnu argumentáciu, ktorú predniesť chceli. Žalobca nepovažuje tento odvolací dôvod za relevantný a nevidí žiaden dôvod, aby na jeho základe odvolací súd zmenil alebo zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

33. K údajne nesprávnemu právnemu posúdeniu veci samej, kde argumentuje žalovaný, že si ako dlžník mohol vybrať aj po notifikácii o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, či bude plniť svoj dlh na účet postupcu alebo na účet postupníka žalobca uviedol, že je presvedčený, že kvalita odôvodnenia napadnutého rozsudku je na takej úrovni, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je bez akýchkoľvek pochybností možné ako vecne správny a riadne odôvodnený potvrdiť odvolacím súdom v zmysle ust. § 387 ods. 1,2 CSP.

34. Žalobca ďalej uviedol, že sa vyjadrí primárne k niekoľkým zavádzajúcim tvrdeniam žalovaného, ktoré uviedol vo svojom odvolaní, ktorých cieľom je odlákať pozornosť odvolacieho súdu od podstaty predmetu sporu.

35. Súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku sú rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, jeden nález Ústavného súdu Slovenskej republiky a dve rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky.

republiky, ktoré boli vydané v čase, keď právna úprava zmluvnej cesie v zmysle českého Občianskeho zákonníka bola v podstate identická s právnou úpravou v slovenskom Občianskom zákonníku. Súd prvej inštancie narábal s týmito všetkými rozhodnutiami korektne, správne interpretoval právne vety, ktoré z nich vyplývajú a správne prišiel k jedinému možnému právnemu záveru, a to, že dlžník notifikovaný veriteľom ako postupcom o postúpení pohľadávky na tretiu osobu (postupníka) sa môže zbaviť svojho dlhu (záväzku) výlučne plnením v prospech postupníka, a to dokonca bez ohľadu na to, či k nejakému postúpeniu skutočne prišlo alebo neprišlo. Takýto právny výklad navyše vo všeobecnosti slúži na ochranu dlžníka, aby nebol v neistote, komu má plniť. Dlžník sa totiž štandardne takmer nikdy nedostane k obsahu zmluvy o postúpení, nepozná okolnosti postúpenia. To, že sa v tomto prípade dostal žalovaný k faktoringovej zmluve po 8-9 mesiacoch od postúpenia pohľadávky, a že sa teraz snaží zneužiť túto skutočnosť vo svoj prospech, to vníma žalobca ako rýdzo účelovú obranu žalovaného v tomto súdnom konaní.

36. Faktom je, že dňa 03.12.2019, kedy žalovaný poslal nesprávne plnenie vo výške 168.294,94 Eur spoločnosti Construction, s.r.o. ako postupcovi a nie žalobcovi, bol stav taký, že žalovaný bol postupcom dňa 22.11.2019 notifikovaný o postúpení pohľadávky v prospech žalobcu ako postupníka, medzi žalobcom a žalovaný bola platne a účinne uzatvorená zmluva o postúpení (faktoringová zmluva zo dňa 14.11.2019), pohľadávka bola skutočne postúpená na žalobcu dňa (28.11.2019), samotná existencia pohľadávky postupníka voči žalovanému bola na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie nesporná.

37. Podľa názoru žalobcu si žalovaný v odvolaní niekoľkokrát zásadne protirečí, nakoľko viackrát tvrdí, že dňa 03.12.2019 sa mohol zbaviť svojho dlhu aj plnením postupníkovi čiže žalobcovi, na druhej strane tvrdí, že oznámenie o postúpení pohľadávky je neplatné. Ako by sa mohol žalovaný zbaviť svojho dlhu plnením postupníkovi, ak žalovaný tvrdí, že nebol platne notifikovaný o postúpení pohľadávky. Veď predsa nenotifikovaný dlžník sa zbaví svojho dlhu len plnením pôvodnému veriteľovi, čiže postupcovi. O existencii nejakého postupníka a o postúpení pohľadávky predsa bez notifikácie nemôže mať vedomosť. Toto vzájomné protirečenie žalovaného sa vinie celým jeho odvolaním. Je tomu tak na strane 10 odvolania žalovaného, kde sa žalovaný vyjadruje k rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2023 sp. zn. 4Obo/210/2001 (R 119/2003) a rovnako je tomu aj na strane 11 a 12 odvolania kde sa vyjadruje k rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31 Cdo/1328/2007. Uviedol, že zo žiadneho z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky nevyplýva to, čo tvrdí žalovaný, a teda, že notifikovaný dlžník si môže vybrať, či bude plniť postupcovi alebo postupníkovi. Notifikovaný dlžník je povinný plniť postupníkovi a len a výlučne plnením postupníkovi sa môže dovoliavať solučných účinkov spojených s plnením postupníkovi. Žalobca odmieta právny názor žalovaného, ktorý vo vzťahu k judikatúre tvrdí, že síce vraj nebol ešte notifikovaný, ale že dlhu sa môže zbaviť plnením postupcovi aj postupníkovi. Takýto právny názor z citovanej judikatúry nevyplýva, naopak je v príkrom rozpore s ňou. V zmysle uvedených skutočností ani v tejto časti nevníma odvolanie žalovaného ako dôvodné a relevantné.

38. K argumentácii žalovaného v súvislosti s rozsudkami Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajským súdom v Trenčíne žalobca uviedol, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou sa vôbec nezaoberal otázkou údajnej absolútnej neplatnosti oznámenia o postúpení pohľadávky, a to z jednoduchého dôvodu. Žalovaný - obec Krásna Ves nenamietala neplatnosť oznámenia o postúpení pohľadávky z dôvodu, že bolo vydané skôr, než k postúpeniu došlo. Obec Krásna Ves tvrdila (a dnes už žalobca s istotou vie, že klamlivo, a preto aktuálne prebieha konanie o žalobe na obnovu konania na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 1Cb/11/2022, ako aj trestné oznámenie na ORPZ Bánovce nad Bebravou), že jej oznámenie o postúpení nikdy nebolo doručené a teda, keďže nebola nikdy ako dlžník notifikovaná postupcom o postúpení pohľadávky, tak sa mohla svojho dlhu zbaviť len plnením žalobcovi. Ďalej uviedol, že dôvodom na zamietnutie žaloby prebiehajúcej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou bolo jednoducho to, že žalobca nepreukázal notifikáciu žalovaného postupcom o postúpení pohľadávky. To konštatuje samotný okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, nie žalobca. Tamojší súd v rozsudku vo veci samej vôbec neriešil platnosť alebo neplatnosť oznámenia o postúpení pohľadávky, ako sa snaží tvrdiť žalovaný vo svojom odvolaní.

39. Pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu Krajského súdu v Trenčíne, žalobca poznamenal, že predložil súdu do odvolacieho konania viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, avšak odvolací súd ich pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu

nebral do úvahy, ako vyplýva aj z bodu 28 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Žalobca preto nepovažuje rozsudky Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu v Trenčíne za relevantné pre konanie vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, nakoľko otázky súvisiace s notifikovaním dlžníka neboli predmetom primárneho právneho posúdenia v daných súdnych konaniach.

40. K údajnému nesprávnemu právnemu posúdeniu pre zohľadňovanie subjektívnej vedomosti žalovaného žalobca uviedol, že súd prvej inštancie neskúmal pohnútky žalovaného ako sa to snaží tvrdiť žalovaný, ale poukázal na to, že žalovaný v čase plnenia postupcovi nemal vedomosť o týchto skutočnostiach, na ktorých teraz žalovaný stavia svoju procesnú obranu v súdnom spore. Žalovaný sa snaží túto skutočnosť bagatelizovať a napáda za to súd prvej inštancie, avšak je veľmi dôležité si tieto časové okolnosti uvedomiť. Podľa názoru žalobcu je navyše potrebné si v plnom rozsahu uvedomiť aj to, že na jednej strane žalovaný písomne uznal dlh voči žalobcovi s tým, že v minulosti tvrdil, že k úhrade v prospech postupcu miesto žalobcu došlo ľudským omylom a až po zmene právneho zástupcu žalovaného v auguste 2020 došlo k obratu v postoji žalovaného a odrazu začal tvrdiť, že oznámenie je nezrozumiteľné a podobne.

41. V závere odvolania poukázal žalobca na kľúčovú časť napadnutého rozsudku, a to konkrétne na bod 28 odôvodnenia, ktoré právne posúdenie je založené na existujúcej a dlhodobej judikatúre, s ktorým sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje a má za to, že je to jediný možný výklad doteraz judikovanej právnej praxe.

42. V zmysle vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a riadne odôvodnený v zmysle § 387 ods. 1,2 CSP a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

43. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril písomným podaním zo dňa 13.11.2022 žalovaný, ktorý uviedol, že považuje za potrebné vyjadriť sa len k dvom podstatným veciam, a to k právnemu názoru súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil vo svojom vyjadrení aj žalobca, a to, že na zmenu v osobe veriteľa stačí, že dlžník obdrží od postupcu oznámenie o postúpení pohľadávky, a to bez ohľadu na existenciu samotného postúpenia. Žalovaný je presvedčený, že takýto právny výklad je nesprávny a je ohýbaním zákona v prospech žalobcu. Zákon predsa ako predpoklad zmeny v osobe veriteľa pohľadávky jasne určuje, že k postúpeniu dochádza na základe písomnej zmluvy a súčasne, že postúpenie pohľadávky je postupca povinný bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi, t.j. postupca je povinný oznámiť dlžníkovi právny úkon postúpenia založený písomnou zmluvou bez zbytočného odkladu potom, ako k postúpeniu na základe zmluvy dôjde a v prípade, ak postúpenie oznamuje postupník, musí postupník postúpenie preukázať. Ak by platilo to, čo tvrdí žalobca, že na zmenu v osobe veriteľa nie je postúpenie potrebné, t. j. k postúpeniu na základe písomnej zmluvy nemusí dôjsť, tak by zákon musel, resp. mal znieť tak, že „Postupca je povinný oznámiť dlžníkovi postúpenie pohľadávky a od tohto okamihu je dlžník povinný plniť záväzok postupníkovi“. Zákon však v prvej vete ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka jasne hovorí, že musí dôjsť k dvom právnym skutočnostiam, a to za 1/ postúpeniu (písomnou zmluvou o postúpení pohľadávky medzi postupcom a postupníkom), za 2/ oznámeniu postúpenia postupcom dlžníkovi bez zbytočného odkladu, t. j. oznámenie môže nastať až potom, čo došlo k uzavretiu písomnej zmluvy o postúpení. Kým nedôjde k splneniu týchto dvoch právnych skutočností, nemôže dôjsť k zmene v osobe veriteľa tak, že namiesto postupcu sa veriteľom pohľadávky stane postupník. Žalobca opiera svoje právne závery o judikatúru, ktorú podľa názoru žalovaného nemožno aplikovať na posudzovaný prípad, nakoľko skutkové okolnosti tohto prípadu sú diametrálne odlišné.

44. Žalovaný podal odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, ktoré vidí aj v tom, že súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nevysporiadal s námietkami žalovaného o absolútnej neplatnosti Oznámenia postupcu Construction, s.r.o. o postúpení pohľadávky zo dňa 06.11.2019. Žalobca sa k tomuto odvolaciemu dôvodu nijako nevyjadril, podľa názoru žalovaného vedome, nakoľko si je žalobca vedomý, že dotknuté oznámenie nie je platným právnym úkonom z dôvodov uvedených žalovaným tak v odvolaní, ako aj v predchádzajúcich vyjadreniach žalovaného.

45. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2, CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je

potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

46. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na ním citované zákonné ustanovenia.

47. Odvolací súd po preštudovaní spisu konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k svojim záverom na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Náležite vysvetlil, prečo po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 168.294,94 Eur s príslušenstvom a podrobne opísal, akými úvahami sa pri posudzovaní oprávnenosti nároku žalobcu riadil.

48. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s námietkami žalovaného zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že žalovaný v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m.m IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

49. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 168.294,94 Eur s úrokom z omeškania, paušálnou náhradou nákladov a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

50. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa s námietkami žalovaného vysporiadal, na zdôraznenie správnosti právneho záveru súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že žalovaný potom, ako mu bolo doručené Oznámenie o postúpení pohľadávok spoločnosťou Construction, s.r.o. datované dňa 21.11.2019 (doručené dňa 22.11.2019), ktoré oznámenie tvorilo prílohu č. 1 k Faktoringovej zmluve č. F/2019/10/18, kde bol ako klient označený postupca – spoločnosť Construction, s.r.o. ako faktor žalobca – spoločnosť BFF Central Europe, s.r.o. a ako dlžník žalovaný – Obec Čachtice uhradil sumu 168.294,94 Eur postupcovi. V oznámení bolo uvedené, že dátum postúpenia pohľadávky a prijatia postúpenia Faktorom je 06.11.2019 a ako predmet postúpenia je uvedené, že ako Klient postúpil na Faktora pohľadávku v celkovej nominálnej hodnote 357.845,88 Eur vzniknutú na základe Zmluvy o dielo č. 2019/06/01 zo dňa 04.06.2019, predmetom ktorej je vykonanie diela „Zníženie energetickej náročnosti budovy Kultúrneho domu v obci Čachtice“ uzatvorenej medzi klientom ako zhotoviteľom a dlžníkom ako objednávateľom, na základe ktorej klient vystavil dlžníkovi dňa 06.11.2019 faktúru č. VF 201911005 v celkovej výške 168.294,94 Eur, splatnú dňa 05.01.2020. V momente prijatia postúpenia a Faktor stáva veriteľom dlžníka. V oznámení o postúpení pohľadávok bolo zároveň uvedené, že od dnešného dňa zasielajte platby vyššie uvedenej pohľadávky na účet Faktora, ktorý bol v oznámení o postúpení pohľadávok uvedený.

51. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

52. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

53. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

54. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

55. Žalovaný v odvolaní uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, pričom rozhodnutie záviselo od právneho posúdenia skutkového stavu a v podstate sa zúžilo na zodpovedanie jednej podstatnej právnej otázky, ktorá vyplynula z tohto súdneho sporu – či s ohľadom na skutkové okolnosti daného prípadu došlo pred plnením záväzku zo strany žalovaného k zmene v osobe veriteľa v tom smere, že veriteľom pohľadávky sa namiesto postupcu stal postupník – žalobca, v dôsledku čoho bol žalovaný povinný plniť svoj záväzok postupníkovi – žalobcovi a svojho záväzku sa mohol zbaviť riadne len plnením v prospech postupníka - žalobcu alebo, či v čase plnenia záväzku zo strany žalovaného bol oprávnený na prijatie plnenia tak postupník – žalobca, ako aj pôvodný veriteľ – postupca s tým, že plnením postupcovi alebo postupníkovi sa žalovaný riadne zbavil svojho záväzku.

56. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k správne právnemu záveru, že žalovaný sa nemohol svojho záväzku zbaviť plnením postupcovi – spoločnosti Construction, s.r.o., keďže vo vyššie citovanom oznámení o postúpení pohľadávok mu postupca oznámil, že od dnešného dňa (odo dňa doručenia predmetného oznámenia, t. j. 22.11.2019) má zasielať platby vyššie uvedenej pohľadávky na účet Faktora, t. j. žalobcu.

57. Dňa 14.11.2019 bola medzi spoločnosťou Construction, s.r.o. ako klientom a žalobcom ako faktorom uzatvorená Faktoringová zmluva č. F/2019/10/18, v ktorej si zmluvné strany v čl. II. bod 2.4 dohodli, že financovanie pohľadávok podľa tejto Zmluvy bude prebiehať formou postúpenia pohľadávok, kedy Klient postupuje Faktorovi pohľadávku vrátane práv akcesorických. Faktor vyhlasuje, že postupované pohľadávky prijíma a zaväzuje sa za ne zaplatiť odplatu uvedenú v čl. IV. tejto Zmluvy. Faktor nadobudne postúpené pohľadávky okamihom predloženia súvisiacej faktúry vystavenej Klientom Dlžníkovi, pričom faktúra musí obsahovať písomné potvrdenie o prijatí faktúry Dlžníkom.

58. Listom zo dňa 03.12.2019 adresovanom spoločnosti Construction, s.r.o. oznámil žalobca potvrdenie o prijatí faktúry na prefinancovanie, v ktorom potvrdení uvádza, že na základe faktoringovej zmluvy č. F/2019/10/18 zo dňa 14.11.2019 prijali dňa 28.11.2019 na prefinancovanie faktúru vydanú dňa 06.11.2019, č. faktúry 201911005, splatnú 05.01.2020 v čiastke 168.294,94 Eur.

59. Žalovaný v odvolaní namietal, že oznámenie o postúpení pohľadávky uskutočnil postupca ešte predtým, ako so žalobcom uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávky a doručil toto oznámenie o postúpení žalovanému predtým, ako došlo k samotnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, teda žalovaný bol notifikovaný o postúpení pohľadávky na žalobcu ešte predtým, ako žalobca pohľadávku nadobudol.

60. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní správne poukázal na v rozhodnutí citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu ČR, z ktorých aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva záver, že žalovaný potom, ako mu bolo doručené Oznámenie o postúpení pohľadávky bol povinný plniť žalobcovi – postupníkovi tak, ako mu to oznámil postupca v predmetnom oznámení. Oznámením alebo preukázaním postúpenia vzniknú právne účinky postúpenia aj voči dlžníkovi a jeho povinnosť plniť novému veriteľovi. Ak napriek tomu plní pôvodnému veriteľovi k splneniu dluhu nedochádza Zmluvné dojednania medzi postupcom a postupníkom nemajú žiaden vzťah k právnej pozícii dlžníka postúpenej pohľadávky a nemôžu vplyv na jeho povinnosť plniť postúpenú pohľadávku postupníkovi v zmysle § 524 a § 526 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/140/2007). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/01, podľa ktorého z § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že ak pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnou skutočnosťou na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme za predpokladu, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, je teda určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne. Platí to bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Tiež poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 1Obo/1/2009, podľa ktorého ustanovenie § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka výslovne ustanovuje, že ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že dlžník nielenže nemá povinnosť, ale dokonca ani právo zisťovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. V komentári k ust. § 524 Občianskeho zákonníka upravujúcom postúpenie pohľadávky sa píše, že na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžuje ani to, aby dlžník o nej vedel. Ďalej napríklad z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 409/2013-49 vyplýva, že vo vzťahu k dlžníkovi je postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu (zmene veriteľa) podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nerozhodné je, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať bezdôvodného obohatenia. Obdobne poukazuje odvolací súd aj na ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/4/2017, ktorý okrem iného v odôvodnení opätovne skonštatoval, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003, R119/2003). Neskoršia súdna prax sa odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (rozsudok sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, R 46/2009; zhodne Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 337/2012). Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky doposiaľ nebol v judikatúre modifikovaný, pričom z odôvodnenia oboch rozhodnutí nie je zjavné, akým spôsobom svoju právnu úvahu skonštruovali bez opory v existujúcej judikatúre. Dovolací súd ešte poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 409/2013 zo dňa 11.09.2014, ktorý odmietol názor okresného a krajského súdu, že bolo ich nevyhnutnosťou a zákonnou povinnosťou z vlastnej iniciatívy skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ktorými mal postupník uplatňované pohľadávky nadobudnúť, aj keď to dlžník nenamietal, pretože podľa Ústavného súdu to nezodpovedá zákonnej úprave ani ustálenej súdnej praxi, keď podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že oznámenie postúpenia doterajším veriteľom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení; dlžník tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená a nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti, iba že by k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom; inak je vo vzťahu k dlžníkovi postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu, t. j. k zmene veriteľa podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; podľa ústavného súdu je nerozhodné, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môže navzájom voči sebe domáhať vydania bezdôvodného obohatenia.

61. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/1328/2007 z 9.12.2009, podľa ktorého právnej vety „ak oznámi postúpiateľ dlžníkovi, že pohľadávku postúpil postupníkovi, potom dlžník nemá (s výnimkou prípadov uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka, eventuálne prípadov, v ktorých by dlžník preukázal, že postúpenie pohľadávky malo za následok zmenu / zhoršenie/ jeho právneho postavenia), voči postupníkovi v spore o úhradu pohľadávky k dispozícii obranu založenú na námietke neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky“. Najvyšší súd ČR okrem iného v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je nerozhodná z hľadiska účinku splnenia dlhu postupníkovi, ak oznámi dlžníkovi pohľadávky postúpiateľ. Za tejto situácie, kedy dlžník nie je oprávnený dožadovať za preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky, zaniká jeho záväzok splnením postupníkovi aj v prípade, že zmluva o postúpení pohľadávky neexistuje. Oznámením o postúpení pohľadávky adresovanom dlžníkovi, postúpiateľ vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie a tiež na seba berie riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti (či dokonca neexistencie, pokiaľ by išlo o ničotný právny úkon) zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi) s účinkami i pre postupcu. Samotným postúpením pohľadávky nedochádza k inej zmene záväzku, než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná, dochádza

k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa. Právnu skutočnosťou, na ktorú právo viaže zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, je oznámenie postupiteľa dlžníkovi; vôbec nie je podstatné, či v skutočnosti k cesii platne či vôbec došlo. Inak by dlžník bol v trvalej neistote, či plnil tomu, komu mal. Táto úprava je stanovená práve na ochranu dlžníka. Možno teda uzavrieť, že notifikačný úkon vyvolá zamýšľané právne dôsledky – týkajúce sa osoby oprávnenej prijať plnenie aj vtedy, ak k cesii vôbec nedošlo, či zmluva o postúpení bola neplatná. Preto je pre právne postavenie dlžníka nerozhodné, či k postúpeniu k pohľadávky v skutočnosti došlo. Pre dlžníka je podstatné, či postupovaný dlh existuje (a preto sú mu zachované námietky proti pohľadávke, ktoré mohol uplatniť v dobe postúpenia - § 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ale nie je jeho vecou, kto ju vymáha; má splniť dlh podľa pokynov veriteľa. Otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či postúpenie bolo platné, možno riešiť len v spore medzi postupiteľom a postupníkom. Preto nemusí postupiteľ dlžníkovi preukazovať, že k cesii došlo (§526 ods. 2 Občianskeho zákonníka); pre vzťah medzi dlžníkom a postupníkom je to totiž ľahostajné.

62. Vzhľadom na prijaté závery v citovaných rozhodnutiach je podľa názoru odvolacieho súdu v tomto konaní pre žalovaného ako dlžníka jedinou podstatnou skutočnosťou, či postupovaný dlh existuje. Keďže faktúra, ktorá bola predmetom postúpenia, bola vystavená postupcom dňa 06.11.2019, splatná dňa 05.01.2020 a Faktoringová zmluva medzi spoločnosťou Construction, s.r.o. a žalobcom bola uzatvorená dňa 14.11.2019 a v tejto sa už otázky postupovania pohľadávok v bode 2.4 riešili, je bez relevancie, tvrdenie žalovaného, že Oznámenie o postúpení pohľadávky uskutočnil postupca ešte predtým, ako so žalobcom uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávky. Oznámenie o postúpení pohľadávky je datované 21.11.2019, žalovaný ho podľa svojho vlastného tvrdenia obdržal 22.11.2019 a faktoringová zmluva, v ktorej sa financovanie pohľadávok riešilo formou postúpenia pohľadávok bola uzavretá už 14.11.2019, teda predtým ako bolo oznámenie o postúpení pohľadávky doručené žalovanému. Je teda nesporné, že postupovaný dlh v čase oznámenia o postúpení pohľadávky a v čase, keď bolo toto oznámenie doručené žalovanému existoval a pokiaľ spoločnosť Construction, s.r.o. oznámila dlžníkovi, že má zasielať platby na účet faktora – žalobcu bol aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný povinný uhradiť predmetnú pohľadávku vo výške 168.294,94 Eur žalobcovi. Nad rámec odvolací súd poukazuje, že žalovaný uhradil predmetnú pohľadávku 05.12.2019, teda v čase, keď už aj žalobca deklaroval, že prijal predmetnú faktúru na prefinancovanie, teda v čase, keď už fakticky došlo k nadobudnutiu pohľadávky žalobcom.

63. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že predmetné rozhodnutia, na ktoré sa v rozhodnutí odvolával aj súd prvej inštancie nie je možné aplikovať na daný právny stav, pretože v predmetných rozhodnutiach bola riešená problematika totožná aj so súdenou vecou.

64. Vzhľadom na uvedené nemôže odvolací súd súhlasiť s tvrdením žalovaného, že notifikačný úkon postupcu zo dňa 06.11.2019 nemohol spôsobiť právne účinky predpokladané v ust. § 526 Občianskeho zákonníka a žalovaný mohol podľa svojho názoru stále plniť svoj záväzok pôvodnému veriteľovi – postupcovi a týmto plnením sa riadne zbaviť svojho záväzku, a to s poukazom na správne zistený skutkový stav súdom prvej inštancie podporený vyššie citovanými rozhodnutiami.

65. Žalovaný v odvolaní tiež namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkami o absolútnej neplatnosti Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 06.11.2019, keď sa s námietkami zaoberal len v krátkosti. Podľa názoru odvolacieho súdu je v oznámení jasne uvedené, že pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu pohľadávku v celkovej nominálnej hodnote 357.845,88 Eur a následne sa v oznámení uvádza konkrétna faktúra, jej výška, a splatnosť. Keďže uvedená faktúra bola vystavená žalovanému, je nesporné, že žalovaný mal vedomosť o tom, ktorú pohľadávku je povinný uhradiť a v neposlednom rade to vyplýva aj zo samotného zaplatenia tejto pohľadávky žalovaným dňa 05.12.2019. Len na okraj v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na list žalovaného z 02.07.2020 zaslaný žalobcovi, v ktorom žalovaný uznal existenciu pohľadávky žalobcu voči žalovanému, a to konkrétne vo výške 168.294,94 Eur z titulu faktúry VF201911005.

66. Žalovaný v odvolaní namieta, že predmetné oznámenie o postúpení je absolútne neplatný právny úkon, na druhej strane zvláštne vyznieva jeho tvrdenie uvedené v odvolaní, že nespochybnil právny nárok žalobcu ako postupníka na plnenie na základe notifikačného úkonu postupcu Construction, s.r.o. zo dňa 06.11.2019 v tom smere, že ak by sa žalovaný týmto notifikačným úkonom postupcu riadil a bol by na jeho základe dňa 05.12.2019 plnil záväzok žalobcovi, tak by sa zbavil svojho záväzku a nikdy

nespochybňoval fakt, že na základe notifikačného úkonu postupcu zo dňa 06.11.2019 sa mohol dňa 05.12.2019 zbaviť svojho záväzku plnením v prospech žalobcu ako postupníka, a to práve s ohľadom na ust. § 526 Občianskeho zákonníka, ktorého účelom je ochrana dobromyseľného dlžníka, ale od začiatku žalovaný tvrdí, že v posudzovanom prípade nemohol notifikačný úkon spôsobiť právne účinky predpokladané § 526 Občianskeho zákonníka, a to práve z dôvodov, ktoré uvádza v odvolaní, teda, že oznámenie o postúpení uskutočnil postupca predtým, ako so žalobcom uzatvoril zmluvu o postúpení a doručil žalovanému predtým, ako došlo k samotnému postúpeniu pohľadávku na žalobcu, teda, že žalovaný bol notifikovaný o postúpení pohľadávky ešte predtým ako žalobca pohľadávku nadobudol. Uvedené tvrdenie žalovaného je potom v rozpore s tým, čo tvrdí, teda jednak, že nespochybňoval predmetný notifikačný úkon postupcu, len že podľa jeho názoru sa mohol aj plnením pôvodnému veriteľovi zbaviť svojho záväzku, na druhej strane namieta absolútnu neplatnosť tohto oznámenia.

67. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 29.07.2022 v rámci predbežného posúdenia sporu vyslovil svoj právny názor, že žaloba je z pohľadu súdu na zamietnutie z dôvodu, že v čase oznámenia o postúpení pohľadávky ešte pohľadávka nebola postúpená, nepatriala žalobcovi a keďže nedošlo k relevantnému oznámeniu o postúpení, mohol žalovaný plniť aj pôvodnému dlžníkovi a následne rozhodol vo veci opačne, odvolací súd uvádza, že v prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je súd takto formulovaným záverom striktné viazaný, opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom a k deformovaniu rozhodovacieho procesu. Z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje. Priamo obmedzený teda nemôže byť ani vlastným predbežným právnym posúdením veci.

68. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 12. 2020, sp. zn. 20bdo/56/2020, z ktorého citoval, že: „Cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany počas konania, pokiaľ možno už od jeho začiatku, k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom tejto procesnej normy zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd vo vzťahu k predmetu konania nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné.“ Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že z uvedeného rozhodnutia, ako aj z ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ani prípadné porušenie uvedeného ustanovenia § 181 ods. 2 CSP nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv a z hľadiska práva na spravodlivý súdny proces takýmto prípadným porušením nedochádza k intenzite dosahujúcej až ústavnoprávny rozmer, s následkom porušenia práva na spravodlivý proces. V uznesení sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013 Najvyšší súd uviedol, že: „striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP (teraz § 420 písm. f) CSP).“ Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP (predchádzajúca procesná úprava), vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 20bdo/56/2020 zo dňa 28.12.2020, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/45/2020 zo dňa 30.06.2022, rozsudok NS SR sp. zn. 5Obdo/10/2022 zo dňa 14.06.2023).

69. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť nespochybňuje právny záver súdu prvej inštancie, ktorý vo veci rozhodol tak, že žalovaný sa nezbavil splnenia svojho dlhu plnením postupcoví, ak aj vyslovil predbežný právny názor tak, ako ho v odvolaní uvádza žalovaný. Ak sa toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to podľa odvolacieho súdu žiaden priamy vplyv na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu, napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. Skutočnosť, že súd žalovaného na zaplatenie žalovanej pohľadávky zaviazal nespôsobilá, že by súd znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

70. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil právne závery Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu v Trenčíne, odvolací súd konštatuje, že v daných konaniach sa riešila najmä situácia, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému – obec Krásna Vec a teda neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že bol veriteľom pohľadávky. Bez takéhoto preukázania o tom, že by oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému doručené sa aj podľa názoru odvolacieho súdu nemohol žalobca domáhať zaplataenia svojej pohľadávky. Aj odvolací súd – Krajský súd v Trenčíne potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou najmä z dôvodu, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému, ktorá skutočnosť bola v predmetnom konaní relevantná a iba v krátko v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka logicky predpokladá oznámenie postúpenia pohľadávky dlžníkovi s právnymi účinkami vyjadrenými v § 526 Občianskeho zákonníka veriteľom až po samom postúpení pohľadávky, pretože s logiky veci je vylúčené, aby oznámenie existencie určitej skutočnosti predchádzalo vzniku takejto skutočnosti.

71. Odvolací súd už v rozhodnutí konštatoval, že v súdenom prípade žalovaný uhradil predmetnú pohľadávku dňa 05.12.2019, teda v čase, keď už aj žalobca deklaroval, že prijal faktúru na prefinancovanie, teda keď už fakticky došlo k nadobudnutiu pohľadávky žalobcom a oznámenie o postúpení pohľadávky mu bolo doručené v čase, keď faktoringová zmluva, ktorá riešila postúpenie pohľadávok už bola uzatvorená.

72. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie, že sa jednalo o inú situáciu ako v súdenom prípade a jednak sa rozhodnutia neopierali o dostupnú judikatúru. Ako už bolo uvedené odvolacím súdom, početná judikatúra, na ktorú odkazuje súd prvej inštancie aj odvolací súd, nespochybňuje, že potom ako je oznámenie o postúpení pohľadávky doručené dlžníkovi, je tento povinný plniť veriteľovi, ktorý je v oznámení o postúpení pohľadávky uvedený a dôležité je pre dlžníka len to, či postupovaný dlh existoval.

73. Na základe uvedeného odvolací súd po preskúmaní veci uzavrel, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, ktoré je zrozumiteľné a presvedčivé.

74. Vzhľadom na vyššie konštatovanie odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

75. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí podľa § 262 ods. 2 CSP.

76. Rozhodnutie bolo prijaté členmi v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

– 2 –

41Cob/61/2023-749

ZNAK_SR

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).